

Derefter erklærede hun sig endelig rede til at følge ham paa en Runde gennem Byen. Per fik fat i en Droske, og de kørte afsted.

Vejen gik til *Piazza del Popolo*, som Nanny absolut først vilde se, fordi hun engang havde læst en Roman af det Navn. Derfra kørte de op over *Monte Pincio*, gennem Gregoriana-Gaden til Qvirinalet og atter videre — Bakke op, Bakke ned — forbi Diocletians Bade, Kapitol, Forum.

Kusken havde faaet Ordre til at køre raskt. De standsede ingen Steder; Nanny var velfornøjet med at se, hvad der kunde betragtes fra Vognen gennem en Teaterkikkert. Hun glemte ikke de pligtmæssige Forundringsudraab men var i Virkeligheden ganske ligegyldig — udelukkende optaget af sig selv og ganske særligt af Tanken om, hvilket Indtryk hun gjorde paa sin Ledsager.

Hendes Følelser for Per gemte fra gammel Tid en god Del Nag. Hun havde aldrig tilgivet ham, at han dengang forsmaaede hende. Og hun havde bestandig gaaet og luret paa en gunstig Lejlighed til at hævne sig paa ham. Denne Lejlighed mente hun nu endelig kommen. Derfor havde hun øjeblikkeligt sluppet al sin Bedaarelseskunst løs paa ham, da de den foregaaende Dag mødtes paa Banegaarden.

Hensynet til Jakobe bekymrede hende ikke. Tværtimod. De to Halvsøstre havde altid levet paa Krigsfod med hinanden, og Nanny var over-